

indskrænkede Kampen sig, men man havde ved at opløse denne unaturlige Forening, denne formeentlig statsrettlige Forening ikke i Sinds at lægge nogen Hindring i veien for den materielle Udvikling, som kunde finde Sted mellem Nabolandene ved en saa livlig Samfærdsel imellem dem som mulig. Heri laa altsaa Udtalelsen af, at Toldgrændsen skulde flyttes til Elben. Der kan vistnok heller ikke være den mindste Grund, hvorfor man ikke skulde gaae ind paa dette, naar man tilstrækkelig overveier alle Forhold, thi man kan dog ikke i og for sig ansee en Toldgrændse som noget absolut Gode. Man kan ikke tænke paa at oprette den uden en fyldestgjørende Grund. Men naar man nu har to Toldterritorier, hvorfra Intraderne gaae ind i samme Statskasse, og hvor der altsaa ikke behøves nogen tractatmæssig Forhandling for at disponere over deres Anvendelse, men der paa anden Maade kan tilveiebringes den fornødne Afgjørelse i saa Henseende, der mangler een af de Grunde, som man ellers kunde have til at vedligeholde en Toldgrændse mellem to forskellige Lande. Hvor man derhos har de samme Satser for Toldbeskatningen, og denne altsaa allerede i det Væsentligste er eens, — thi vi see her af det foreliggende Lovforslag, hvor saa Satser det er, som vi maae forandre for at faae noget, som Regjeringen antager kan indføres i Holsteen — altsaa, naar man kan tilveiebringe dette, hvorfor skal man da ikke være enig om, for fremmede Varer at lade Tolden have ved den yderste Grændse, istedetfor at lade den transitere igjennem det sydligere Land og først senere have Tolden? Hvorfor skulde man ikke blive enige om at lade en fri Omførsel af Landets egne Producter finde Sted fra den ene Side af Grændsen til den anden; denne fri Færdsel af Landets Producter fra den ene Provinds til den anden har tidligere været gjort gjældende i det danske Statsystem med saa stor Styrke, at det endnu finder Sted imellem Besiddelser, som ikke ere underkastede den samme finansielle Toldbeskatning. Det finder f. Ex. Sted mellem Island samt Færøerne og Kongeriget, og det er dog i Grunden den samme Tanke, der gaaer igjennem Ordningen af de coloniale Handelsforhold. Jeg troer ogsaa,

at et saadant Forhold allerede til en vis Grad er tilveiebragt af den ærede Finantsminister paa Landgrændsen til Holsteen, nemlig at der finder en Omførsel Sted frem og tilbage af indenlandtske Landboproducter uden nogen særlig Tolderlæggelse eller Toldprovision i saa Henseende. Jeg vilde ønske, at det maatte blive udtalt, om det ikke allerede er saa, fordi jeg troer, at man paaaffønner, at denne Foranstaltning allerede er foretaget. Altsaa der vil mangle tilstrækkelige Grunde, naar vi kunde støtte os til det, som er Regjeringens Forudsætning, at vi kunne indføre den samme Toldbeskatning i Holsteen, som vi have norden for Eideren, til at forhindre disse to Toldterritorier fra at faae en fælles Toldgrændse. I sit Hovedformaal troer jeg altsaa, at Foranstaltningen er aldeles rigtig, og at den er uundgaaelig nødvendig i Henhold til, hvad der tidligere er påseret. Jeg troer ogsaa, at den Maade, hvorpaa den er foreslaaet at skulle udføres, er meget correct, og navnlig har det glædet mig idag at høre af den ærede Finantsminister, at de Toldbegunstigelses, som Altona tidligere har havt, ville falde bort, og at man altsaa vil haandhave et fuldkomment strengt Tolleenhedsystem og ikke med nedsatte Afgifter tillade Indførsel fra noget Territorium, som ikke i alle Henseender er underkastet den samme Toldbeskatning. Jeg har i den Henseende næret nogen Frygt, men den er svunden ved den ærede Finantsministers Dtringer om Altonas Forhold. Derimod har jeg den Indvending imod Udkaftet, at man har undervurderet de Banffelheder i det Enkelte, hvormed Sagens Ordning kan være forbunden, og det forekommer mig derfor ikke, at det endnu kan være paa Tiden at give en saadan Bestemmelse som den, der indeholdes i Udkaftets § 9. Den ærede Finantsminister har vistnok allerede nu indrømmet disse Banffelheder, men jeg finder dog Anledning til, yderligere at nævne dem. Banffelighederne ved at bevogte den sydlige Toldgrændse ere overmaade store, og dette anerkjendte man allerede ved de Forhandlinger, som gif forud for Toldlovgivningen af 1838, og disse Banffelheder fandtes den Gang af practiske Toldembedsmænd saa store, at der, uagtet der ikke den Gang var Tale om nogen